

ODPIS

Sygn. akt I CSK 19/16

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Anna Owczarek

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie ze skargi [REDAKTED]
przeciwko zamawiającemu [REDAKTED]
z udziałem przystępującego po stronie zamawiającego [REDAKTED]
o udzielenie zamówienia publicznego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 grudnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych
od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie
z dnia 9 kwietnia 2015 r., sygn. akt VI Ga 62/15,

- 1) uchyla zaskarżony wyrok i oddala skargę;
- 2) zasądza od [REDAKTED] na rzecz [REDAKTED] i [REDAKTED] kwoty po 600 zł (sześćset) dla każdego z nich tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Na oryginale w [REDAKTED] we podpisy
7a zgd [REDAKTED] z sądowy

Justyna Kosińska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2014 r. Krajowa Izba Odwoławcza oddaliła odwołanie [REDAKTOWANE] od czynności zamawiającego [REDAKTOWANE] z dnia 27 listopada 2014 r. obejmującej wybór oferty [REDAKTOWANE] jako najkorzystniejszej, w ramach przeprowadzonego przez niego przetargu na [REDAKTOWANE]

Podstawę rozstrzygnięcia Krajowej Izby Odwoławczej stanowiły następujące ustalenia faktyczne i ocena prawna:

Zamawiający [REDAKTOWANE] przeprowadził w trybie przetargu nieograniczonego, w oparciu o przepisy ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 907, dalej: „p.z.p.”), postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego na [REDAKTOWANE]. Należały do nich także usługi pocztowe polegające na doręczaniu przesyłek wymagających zastosowania przepisu art. 57 § 5 pkt 2 k.p.a., art. 12 § 6 Ordynacji podatkowej lub innych analogicznych przepisów określających skutek zachowania terminu do wniesienia pisma lub wniesienia pisma do sądu (rozdz. II pkt 25 Specyfikacja Istotnych Warunków Zamówienia, dalej: „SIWZ”) oraz na doręczaniu przesyłek w trybie Kodeksu postępowania cywilnego, Kodeksu postępowania karnego, Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (rozdz. II pkt 26 SIWZ). Zakres przedmiotu zamówienia, w odniesieniu do tych usług, został również omówiony w wyjaśnieniach zamawiającego z dnia 16 października 2014 r., stanowiących odpowiedź na pytanie nr 23 z dnia 16 października 2014 r. Krajowa Izba Odwoławcza stwierdziła, że zarówno w treści SIWZ, jak i na etapie udzielania odpowiedzi wykonawcom, zamawiający wyjaśniał konsekwentnie, w odniesieniu do wszystkich usług objętych przedmiotem zamówienia, iż wymagał świadczenia usług pocztowych. Dotyczy to także usług wskazanych w punktach 25 i 26 rozdziału II SIWZ (odpowiedź nr 1 z dnia 22 października 2014 r.). Część wykonawców w składanych pytaniach formułowała postulat dopuszczenia do realizacji w ramach przedmiotu

zamówienia w odniesieniu do usług wskazanych w punktach 25 i 26 rozdziału II SIWZ także innych usług, niemających charakteru usługi pocztowej. Pismem z dnia 03.11.2014 r. zamawiający „w oparciu o art. 26 ust. 3 oraz art. 26 ust. 4 ustawy prawo zamówień publicznych” wezwał [REDAKTION] do „uzupełnienia złożonej oferty poprzez złożenie oświadczenia o niepowierzaniu bądź powierzaniu podwykonawcom realizacji usługi wraz z wyszczególnieniem zakresu powierzonych usług”. W piśmie z dnia 04.11.2014 r. złożone zostało oświadczenie, „że nie powierza żadnych usług Podwykonawcom”. W nawiązaniu do tego oświadczenia, zamawiający pismem z dnia 19.11.2014 r. poprosił [REDAKTION] o wyjaśnienie „w jaki sposób zamierza świadczyć usługi wyszczególnione w punktach 25 i 26 w rozdziale II SIWZ”. W odpowiedzi [REDAKTION] oświadczył ponownie, że nie powierzy żadnych usług podwykonawcom.

Krajowa Izba Odwoławcza wskazała, że niedopuszczalne jest prowadzenie negocjacji między zamawiającym a wykonawcą dotyczących złożonej oferty oraz, z zastrzeżeniem art. 87 ust. 1a i 2 p.z.p., dokonywanie jakiegokolwiek zmiany w jej treści, ale w toku badania i oceny ofert zamawiający może żądać od wykonawców wyjaśnień dotyczących treści złożonych ofert (art. 89 ust. 1 pkt 2 p.z.p. w zw. z art. 87 ust. 2 pkt 3 i art. 87 ust. 1 p.z.p.). Uznała, że taka sytuacja miała miejsce w sprawie. Nie dopatrzyła się żadnej niezgodności treści oferty [REDAKTION] z SIWZ ani złamania przez zamawiającego zakazu wyrażonego w art. 87 ust. 1 zd. 2 p.z.p., dotyczącego negocjacji treści oferty i dokonywania zmian w jej treści. Przyjęła, że dopuszczenie nawet w ramach wyjaśnień dotyczących treści SIWZ, wykonania części zamówienia dotyczącej przesylek specjalnych jako tzw. usługi pośrednictwa, umożliwia zamieszczenie w ofercie wykonania zamówienia w taki sposób i nie jest to niezgodne z treścią SIWZ. Taki sposób wykonania części zamówienia mógł być oferowany przez wykonawców. Uznała odwołanie za nieuzasadnione, z uwagi na brak podstaw do unieważnienia wyboru przez zamawiającego najkorzystniejszej oferty, powtórzenia czynności badania i oceny ofert oraz odrzucenia oferty spółki [REDAKTION].

[REDAKTION] w złożonej skardze domagała się zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienia odwołania.

Wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie, po rozpoznaniu skargi [REDAKTOWANE], zmienił zaskarżony wyrok Krajowej Izby Odwoławczej w Warszawie z dnia 22 grudnia 2014 r., KIO 2601/14 w ten sposób, że: uwzględnił odwołanie i nakazał zamawiającemu [REDAKTOWANE] unieważnienie czynności wyboru najkorzystniejszej oferty oraz powtórzenie czynności badania i oceny ofert.

Sąd Okręgowy stwierdził, że przedmiot zamówienia został jednoznacznie określony w punkcie II SIWZ oraz w punkcie pierwszym istotnych postanowień umowy stanowiących załącznik nr 6. Natomiast treść punktów 25 i 26 SIWZ wskazywała jedynie na szczególny charakter i rodzaj przesyłek oraz tryb ich doręczania. Ze złożonego przez zamawiającego oświadczenia, w zakresie odnoszącym się do przedmiotu zamówienia, wynikało, że nie przewidywał on wykonywania kompleksowej usługi przy udziale pośrednika. Na etapie zadawania pytań i udzielania odpowiedzi, kwestia wynikająca z punktu 15 SIWZ, traktująca o zwrocie przesyłek do nadawcy (zamawiającego), nie odnosiła się do uczestniczenia w tych czynnościach pośrednika. Nie byłoby to możliwe, z uwagi na to, że pośrednik miał jedynie odbierać przesyłki od nadawcy i przekazywać je (nadawać) operatorowi wyznaczonemu. Sposób wykonywania usługi określony przez [REDAKTOWANE] w udzielonych odpowiedziach, odbiegał od istotnych warunków zamówienia. Uznał zarzuty podniesione przez skarżącą za uzasadnione.

Prezes Urzędu Zamówień Publicznych w skardze kasacyjnej podniósł zarzut naruszenia przepisów postępowania w odniesieniu do: niewłaściwego zastosowania art. 192 ust. 3 pkt 1 p.z.p. w zw. z art. 198f ust. 2 zd. 2 i 3 p.z.p.; niezastosowania art. 192 ust. 3 pkt 3 w związku z art. 198f ust. 2 i 3 p.z.p.; nieuwzględnienia zasady aktualności orzekania - art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 198a ust. 2 p.z.p.; pominięcia części zebranego materiału - art. 382 k.p.c. w zw. z art. 198a ust. 2 p.z.p.; wadliwego sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego wyroku - art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 198a ust. 2 p.z.p. Domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 198a w związku z art. 198b ust. 1 p.z.p. skargę na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej rozpoznaje sąd okręgowy, stosując odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o apelacji. Przedmiotem rozpoznania przez ten sąd jest określone przez skarżącego żądanie odwołania, które stosownie do art. 198d p.z.p., nie może być rozszerzone, jak też nie można występować z nowymi żądaniami. Oznacza to, że niemożliwe jest rozpoznawanie sprawy w zakresie nieobjętym postępowaniem przed pierwszą instancją, prowadzonym przez Krajową Izbę Odwoławczą, na co wskazuje także art. 198f ust. 4, ograniczający powoływanie przez skarżącego zarzutów do tych, które były przedmiotem odwołania.

Przepis art. 198c p.z.p. nie przewiduje wymagań powołania w skardze okoliczności stanowiących podstawy, wystarczającym powodem jej złożenia jest niezgodność orzeczenia z żądaniem określonym w odwołaniu. Skarga, stosownie do art. 198f ust. 2 p.z.p., spełnia funkcję rozpoznawczą, podobnie jak apelacja prowadzi do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy w zakresie żądań zgłoszonych w odwołaniu, jak też funkcję kontrolną, w odniesieniu do badania prawidłowości zaskarżonego orzeczenia.

Z art. 198a ust 2 p.z.p. wynika, że w postępowaniu toczącym się wskutek wniesienia skargi stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o apelacji, jeżeli przepisy rozdziału trzeciego, regulujące skargę do sądu, nie stanowią inaczej. Oznacza to, że odpowiednie zastosowanie dotyczyć może przepisów objętych rozdziałem pierwszym działu V, tytułu VI księgi pierwszej tego Kodeksu. Przyjęte zostały w nauce prawa ogólne zasady zasad dotyczące „odpowiedniego” stosowania przepisów. Polega ono na tym, że niektóre z przepisów, do których przepis prawa odsyła, będą stosowane wprost, bez modyfikacji czynności przystosowawczych; inne tylko pośrednio, z uwzględnieniem konstrukcji, istoty i odrębności postępowania, w którym będą aplikowane, a jeszcze inne nie będą mogły być wykorzystane w żadnym zakresie.

Z uwagi na to, że przepisy rozdziału trzeciego działu VI Prawa zamówień publicznych nie zawierają przepisu regulującego problem zmiany okoliczności zaistniałej po wydaniu wyroku przez Krajową Izbę Odwoławczą i jej wpływu na postępowanie zainicjowane skargą, zajdzie potrzeba odpowiedniego zastosowania w postępowaniu prowadzonym przez sąd okręgowy art. 383 zdanie drugie k.p.c., stanowiącego, że w razie zmiany okoliczności można żądać zamiast pierwotnego przedmiotu, wskazanego w pozwie jego wartości lub innego przedmiotu. Celem tego uregulowania jest zapobieżenie niebezpieczeństwu rozstrzygnięcia w postępowaniu apelacyjnym o żądaniu, które utraciło aktualność i zapewnienie ochrony prawnej adekwatnej do stanu istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy. Zmianę należy odnosić do sfery faktów lub prawa z tym, że nie może dotyczyć zmiany podstawy faktycznej powództwa i musi wystąpić obiektywnie, czyli bez udziału powoda w jej zaistnieniu. Wykładnia tego przepisu będącego wyjątkiem od zasady niedopuszczalności modyfikowania przedmiotu żądania pozwu w postępowaniu apelacyjnym została utrwalona w orzecznictwie (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 października 1972 r., I CR 410/72; z dnia 16 listopada 1999 r., II CKN 586/98; z dnia 20 grudnia 2005 r., III CK 342/05, 29 stycznia 2009 r., V CSK 282/08; z dnia 18 maja 2010 r., III PK 74/09; z dnia 21 marca 2014 r., IV CSK 396/13, niepublikowane oraz postanowienie z dnia 9 lutego 2012 r., I PK 84/11, OSNP 2013, nr 1-2, poz. 8). Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym skargę kasacyjną podziela stanowisko wynikające z tej wykładni.

Przepis art. 383 zdanie drugie k.p.c., rozumiany zgodnie z dokonaną jego wykładnią, ma odpowiednie zastosowanie wprost w postępowaniu prowadzonym przez sąd okręgowy rozpoznający skargę na wyrok Krajowej Izby Odwoławczej. Tak w postępowaniu apelacyjnym, jak i skargowym sąd drugiej instancji jest związany żądaniem, którego zmiana może nastąpić jedynie w sytuacji wskazanej w wymienionym przepisie. Na potrzebę odpowiedniego zastosowania wskazuje także odesłanie w postępowaniu przed sądem okręgowym do przepisów art. 192 do 195 p.z.p. dotyczących wyrokowania przez Krajową Izbę Odwoławczą. Wynika z nich obowiązek brania pod uwagę zmiany okoliczności polegającej na zawarciu umowy w sprawie zamówienia publicznego. Wówczas można domagać się zmiany pierwotnego

żądania, które było przedmiotem postępowania odwoławczego, ponieważ nie może zostać uwzględnione żądanie o unieważnienie czynności i nakazanie powtórzenia badania i oceny ofert.

Do wymagań skargi wskazanych w art. 198c p.z.p., podobnie, jak i apelacji w art. 368 § 1 k.p.c. należy także sformułowanie wniosku dotyczącego tego, jakiego rozstrzygnięcia domaga się w ramach oznaczonego przez siebie zakresu zaskarżenia oraz podniesionych zarzutów, uchylecia orzeczenia lub jego zmiany. Zakres przedmiotowy wniosku powinien pokrywać się z zakresem przedmiotowym zaskarżenia. Sąd drugiej instancji nie jest związany wnioskiem skargi, ocenia go w kontekście wymagań skargi jako jednego z konstrukcyjnych jej elementów. Zgodnie z art. 378 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, co oznacza zarówno treść zarzutów i wniosków, granice zaskarżenia i kognicji tego sądu oraz w odniesieniu do przedmiotu żądania określonego w art. 383 k.p.c.

W odniesieniu do rozpoznania skargi przepis art. 198f ust. 4 p.z.p. wprowadził ograniczenie wyłączające możliwość orzekania co do zarzutów, które nie były przedmiotem odwołania. Przepisy regulujące postępowanie rozpoznające sprawę na skutek wniesienia skargi nie przewidują możliwości działania przez sąd z urzędu także co do przedmiotu żądania skarżącego. Nie należy do takiego rodzaju przepisów art. 192 w związku z art. 198f ust. 2 zdanie drugie i trzecie p.z.p., ponieważ wskazuje na to, jakiej treści orzeczenia mogą być wydane.

Wydanie wyroku stwierdzającego naruszenie przepisów ustawy wymagało zmiany żądania odwołującej się Spółki, z uwagi na związanie Sądu Okręgowego żądaniem zgłoszonym w odwołaniu i następnie w skardze, a nie została przewidziana możliwość podejmowania działania z urzędu.

W uchwale z dnia 14 października 2005 r., III CZP 73/05 (OSNC 2006, nr 7-8, poz. 121) Sąd Najwyższy wypowiedział podzielany pogląd, że zawarcie przez zamawiającego z wykonawcą umowy o wykonanie prac stanowiących przedmiot zamówienia publicznego, nie stanowi przeszkody w rozpoznaniu przez sąd skargi na orzeczenie zespołu arbitrów, wydane po rozpoznaniu odwołania innego uczestnika przetargu, chyba że umowa została wykonana. Zmiana ustawy z dnia

29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych dokonana ustawą z dnia 2 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy - Prawo zamówień publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 223, poz. 1778), która weszła w życie z dniem 29 stycznia 2010 r., wprowadziła obecnie obowiązujący system środków ochrony prawnej również po ujednoczeniu tekstu ustawy objętej Dz.U. z 2015 r., poz. 2164). Przewidziana została także zmiana okoliczności spowodowana zawarciem umowy w sprawie zamówienia publicznego po wydaniu wyroku przez Krajową Izbę Odwoławczą, która ma wpływ na rozstrzygnięcie skargi (art. 192 w związku z art. 198f ust. 2). Wskazana treść orzeczeń została powiązana z przedmiotem żądania w określonej sytuacji. Wynika z nich, że zawarcie umowy nie stanowi przeszkody do rozpoznania skargi. Zachował natomiast aktualność pogląd przyjmujący, że wykonanie umowy zawartej w okolicznościach dopuszczonych w ustawie, czyniłoby bezprzedmiotową kontrolę postępowania przetargowego przez sąd okręgowy.

Warunki zamówienia oznaczały okres świadczenia usług na 24 miesiące od wejścia w życie umowy lub do wcześniejszego wyczerpania wartości zamówienia określonej w umowie. Fakt zawarcia umowy w dniu 30 grudnia 2014 r. był bezsporny, a w połączeniu ze wskazanym okresem związania umową zamawiającego i Spółki ██████████ prowadzi do wniosku, że związanie to wygaśnie najpóźniej z końcem 2016 r.

Skoro fakt zawarcia umowy w sprawie zamówienia publicznego był bezsporny, to zaskarżony wyrok jest konsekwencją niewłaściwego zastosowania przez Sąd Okręgowy art. 192 ust. 3 pkt 1 w związku z art. 198f ust. 2 p.z.p. zdanie drugie i trzecie p.z.p. Związanie Sądu żądaniem skarżącej uniemożliwiało, bez jej oświadczenia, mającego na celu zmianę żądania pierwotnie wskazanego, orzekanie w odniesieniu do innego przedmiotu. Określenie rodzaju i zakresu ochrony prawnej jest rzeczą skarżącego. Postępowanie apelacyjne, którego uregulowania mają zastosowanie w postępowaniu skargowym, nie przewiduje możliwości decydowania przez sąd o przedmiocie żądania. W sytuacji niedokonania zmiany żądania, nie było podstaw do uwzględnienia żądania nieadekwatnego do zmienionych okoliczności.

Zgodnie z art. 316 § 1 k.p.c., po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. W orzecznictwie przyjęte zostało, że rozumienie "stan rzeczy" obejmuje okoliczności faktyczne ustalone przed zamknięciem rozprawy oraz stan prawny, przepisy, które mogą być podstawą rozstrzygnięcia. O naruszeniu art. 316 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. można mówić wówczas, gdy wydając orzeczenie sąd nie uwzględnił i nie ocenił wszelkich zmian powstałych w toku sprawy, w zakresie stanu prawnego i faktycznego. Przepis ten nie może natomiast stanowić podstawy kasacyjnej do wysuwania zarzutów w kwestii określenia konsekwencji wynikających z obowiązywania normy prawnej, jak również zarzutów dotyczących subsumcji ustaleń faktycznych do wskazanej normy. Jego zakresem nie jest także objęte pominięcie przez sąd odwoławczy przy ocenie żądania części materiału dowodowego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2001 r., I CKN 179/99, OSNC 2002 Nr 4, poz. 54; z dnia 13 grudnia 2006 r., II CSK 300/06; z dnia 5 listopada 2009 r., II UK 102/09 i z tej samej daty II UK 103/09; z dnia 28 kwietnia 2010 r., I UK 339/09; z dnia 13 września 2016 r., I PK 205/15, niepublikowane). Sąd Okręgowy nie uwzględnił faktu zawarcia umowy w sprawie zamówienia publicznego, co stanowiło o naruszeniu art. 316 k.p.c.

Naruszenie art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. może być przedmiotem zarzutu kasacyjnego tylko wyjątkowo, gdy wady uzasadnienia uniemożliwiają dokonanie kontroli kasacyjnej, z uwagi na jego sporządzenie w sposób nie pozwalający na zorientowanie się w przyczynach natury faktycznej i prawnej, które legły u podstaw rozstrzygnięcia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2000 r., I CKN 272/00, nie publ.; z dnia 14 listopada 2000 r., V CKN 1211/00, nie publ.; z dnia 19 lutego 2002 r., IV CKN 718/00, nie publ.; z dnia 20 lutego 2003, I CKN 65/01, nie publ.; z dnia 18 lutego 2005 r., V CK 469/04, MoP 2009, nr 9, s. 501; z dnia 15 kwietnia 2016 r., I CSK 278/15, niepubl. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 r., III CSK 293/12, OSNC 2012, Nr 12, poz. 148). Zakres podstawy faktycznej wyroku sądu drugiej instancji został określony w art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Nie obejmuje on faktów bezspornych, ale na ich istnienie sąd ten powinien zwrócić uwagę. Nieodniesienie się przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku wprost do

faktu zawarcia umowy nie czyniło niemożliwym dokonania kontroli kasacyjnej zaskarżonego orzeczenia.

Zarzut naruszenia art. 382 k.p.c. może wypełniać podstawę kasacyjną przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. w wypadku pominięcia przez sąd drugiej instancji części zebranego w sprawie materiału, wskazania tego materiału i wykazania, że uchybienie to miało wpływ na treść orzeczenia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 1999 r., III CKN 1178/98, nie publ., z dnia 8 października 1999 r., II CKN 443/98, nie publ., z dnia 21 października 1999 r., I CKN 728/99, nie publ., z dnia 8 grudnia 1999 r., II CKN 587/98, nie publ.; z dnia 10 października 2012 r., II PK 65/12, nie publ.; z dnia 10 października 2012 r., II PK 65/12, niepubl.; Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2014 r., II CSK 478/13, niepubl z dnia 19 lutego 2015 r., III CSK 180/14, niepubl.). Przez pominięcie zebranego materiału należy rozumieć niezajęcie w stosunku do niego stanowiska. Sąd Okręgowy nie określił, jakie znaczenie w sprawie miało zawarcie umowy przez zamawiającego i spółkę ██████████ czym naruszył wskazane uregulowanie.

Naruszenie przepisów art. 316 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c., w sytuacji braku możliwości wydania orzeczenia na podstawie obejmującej zmianę okoliczności, miało wpływ na taki wynik sprawy.

Nie zasługiwał na podzielenie zarzut niezastosowania przez Sąd Okręgowy art.192 ust. 3 pkt 3 w związku z art. 198 f ust. 2 zdanie drugie i trzecie p.z.p., ponieważ skarżąca nie zgłosiła tego rodzaju żądania.

Zaskarżony wyrok zawiera nieprawidłowe rozstrzygnięcie, nieadekwatne do zaistniałej zmiany okoliczności. Niedokonanie zmiany żądania przez skarżącą stanowi przyczynę oddalenia skargi, wobec braku podstaw do zastosowania art. 192 ust. 3 pkt 1 w związku z art. 198f ust. 2 zdanie drugie i trzecie p.z.p.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c. orzekł jak w sentencji.

jw

№ orzeczenia
Stary

Jus. p.

19